

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

M. Ant. Mvreti Variarvm Lectionvm Libri XV

Muret, Marc-Antoine

Antverpiæ, M. D. LXXXVI.

Cap. 1. Historia de Pindaro poëta, multato à suis, ornato ab Atheniensibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70864](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70864)

M. ANTONII MURETI

AD HIPPOLYTVM ESTENSEM,

S. R. E. CARDINALEM

ILLVSTRISSIMVM,

VARIARVM LECTIONVM

LIBER QVARTVS.

Historia de Pindaro poeta, multato à suis, ornato ab Atheniensibus. CAPVT I.

PAUSANIA sin Atticis narrat, Athenienses, quòd à Pindaro in quodam asmate laudati essent, tãti fecisse ampli illius ac grandiloqui poetæ testimonium, vt & dona ei plurima ob id miserint, & statuam in ciuitate sua stauerint. Non igitur mirum est, si illis temporibus multi ac præstantes poetæ fuerunt; cùm quiea facultate excellabant, & maximis muneribus honestarentur, & honoribus amplissimis mactarentur. atate nostra vocalis ille olim Musarum chorus conticuit; quæque auaritia marsupia potentium clusit, eadem venas Heliconij liquoris obstruxit. Sed quod de Pindaro perstringit Pausanias, id fusius edisserit in quadam epistola Æschines. Air enim illum, cùm Atheniensium urbem commendasset his verbis, *αἰτε λιπαρὰν ἐπίδημιον ἔλλαδ' ἔπειμ' Ἀθῆναι*, multatum esse à ciuibus suis, agrè ferentibus, alienis eum potius, quàm suis, illam tantam laudem dedisse. quod vbi rescuere Athenienses, confestim miserunt ei duplum eius pecuniæ, quam multæ nomine erat exactus: ipsumque aenea statua ornarunt:

F 4

Ant. Mureti
Variar. Lectionum
LIB
28

narunt. ea statua visebatur Æschinis ætate ante regiam porticum: sedens Pindarus cum pallio, & diadema, lyram tenens: & supra genua apertum librum.

Quod Aristoteles sensit de iis qui seipso interficerent, Euripidis testimonio confirmatum.

CAPVT II.

CVM vulgò crederetur, viri fortis esse, mortem sibi consciscere potius, quàm graue aliquod & acerbum malum perpeti: sapienter animaduertit Aristoteles, falsam esse illam hominum opinionem: eosque qui ita facerent, non modò fortes, sed ignauos, paruique & abiecti animi habendos pronuntiauit. docent enim, se id quod fugiunt, ferre non posse, neque pares esse ei casui sustinendo, propter quem vitam relinquunt. id autem effeminatam potius animi molli-
tiem, quàm magnitudinem arguit. Disputauit eadem de re doctissimè ac sapientissimè diuus Aurelius Augustinus lib. 1. De Ciuitate Dei, multisque rationibus ostendit, Lucretiam, Catonem, ceterosque eiusmodi frustra in historiis à fortitudine laudari. longius etiam progressus, demonstrauit nullam esse posse bono ac sapienti viro ἐξαναγκαστὸν, vt Stoici loquebantur, εὐλογίαν. Sed & Euripides id antè docuerat: qui Herculem primò facit succumbentem magnitudini eius doloris quem hauriebat è cæde vxoris & liberum, quam ipsemet, furore diuinitus immisso correptus, perpetrauerat: & ob id è vita discedere meditantem: deinde redeuntem ad se, & mutantem consilium, verentem, ne id sibi ignauitæ ascriberetur, si lucem relinqueret, tanquam agri-
tudinè impar ferendæ. Aristoteles ita hac de re scribit, lib. 111. *ἡτοιμασθέντων τὸ δ' ἐποδῆσαι, φέρωντα
νύκτα, ἢ ἔρωτα, ἢ τὸ λυπηρὸν, ἐν ἀνδρείῳ, ἀλλὰ μᾶλλον δ' ἐν
μαλακίᾳ*